

[Landbrugsministeren.]

der med Hensyn til visse Kreditorer — det er navnlig de Kreditorer, man kan betegne som Vare- og Arbejdskreditorer, der i de fleste Tilfælde ligger længst ude og derfor har mindst Chance for at kunne overtage Ejendommen, da de jo saa maa indfri det, der ligger foran, og ogsaa har mindst Chance for at faa Del i den Stigning, der eventuelt kan komme i Indefrysnings- eller Moratorieperioden —, at de kan faa Valget imellem Moratorium eller en kontant Udbetaling med det samme paa indtil 20 pCt. af deres Tilgodehavende.

Angaaende Forslagets Enkeltheder skal jeg kun omtale de Bestemmelser, der er forskellige fra dem, der findes i den nu-gældende Lov.

I § 15 foreslaas der en anden Sammensætning af de Udvalg, som skal behandle Sagerne. For det første ændres Betegnelsen fra Akkordudvalg til Gældsudvalg, men i øvrigt beholder man de nuværende Udvalg, fordi det paa Grund af den store Erfaring, disse Udvalg har erhvervet sig med Hensyn til Sagernes Behandling og det Lokalkendskab, de har faaet baade til Debitorer og Kreditorer, er rimeligt og klogt, at de fortsat har det afgørende Ord.

Den eneste Forandring i Udvalgenes Sammensætning er, at der tilføres disse Udvalg et retskyndigt Medlem. Der er fra mange Sider blevet fremhævet Nødvendigheden af juridisk Sagkundskab i Udvalget i et saadant Omfang, at man kan være fuldkommen sikker paa, at det juridiske er fuldt ud varetaget. De andre 4 Medlemmer vælges som hidtil.

Udvalgene faar større Bemyndigelse end hidtil, idet deres Afgørelse ikke mere skal kunne indankes for Landsudvalget eller Akkordretten. Udvalgenes Afgørelse angaaende Moratorium er endelig, naar den er enstemmig. Man bibeholder det nuværende Bevillingsudvalg, som ganske vist ikke skal bevilge Akkordlaan som hidtil, men skal have visse andre Opgaver; de kan f. Eks. behandle Klager over Amsudvalgenes Arbejde — efter Forslag af Professor Vinding Kruse, som mener, at der, hvis disse Amsudvalg i enkelte Tilfælde maaske ikke gør deres Arbejde saa godt, som de bør, skal kunne klage til Landsudvalget, som, hvis det finder Klagerne berettiget, kan afskedige de paagældende. Dette Udvalg faar ogsaa til Opgave at træffe Bestemmelse om, hvorvidt der skal gives Forlængelse af den Fredningstid paa 16 Uger, som foreslaas i enkelte Tilfælde i § 17. — Naar der i Amsudvalgene ikke har

kunnet opnaas Enighed om Moratoriesager, skal disse indankes for Landsudvalget. — Endelig kan Landsudvalget efter § 41 give Tilslutning til Laan, som i enkelte Tilfælde bevilges efter denne Paragraf af Amsudvalgene med Tilslutning af Landsudvalget.

Naar en Landbruger, som ønsker Moratorium, har indsendt Anmodning til Gældsudvalget, skal dette i Henhold til § 20 undersøge hans personlige økonomiske Forhold, og denne Undersøgelse skal efter Forslag baade fra Saneringsudvalget og Professor Vinding Kruse bestaa i en mere personlig individuel Bedømmelse af den enkelte Landmands Kvalifikationer til at faa Moratorium i 5 Aar. Der lægges her navnlig Vægt paa, om den paagældende hidtil har betalt Renter, Skatter o. lign., i alt Fald Renter af et Beløb, der ligger tilnærmelsesvis inden for Ejendomsskylden. Hvis han ikke har kunnet betale nogen Rente eller kun ganske faa Renter i den forløbne Tid, vil det jo være ganske urimeligt at give ham Moratorium, da der saa ikke vil være stor Sandsynlighed for, at han vilde kunne betale i Fremtiden, selv efter at han har faaet Moratorium for den Gæld, der ligger ud over Ejendommens Værdi.

I § 21 foreslaas det, at Gældsudvalgene efter Oplysninger, som de maa indhente hos Skyldner og Kreditor samt hos Skattemyndigheder og kommunale Raad, skal udarbejde et Overslag over Handelsværdien af den paagældende Ejendom.

Ifølge §§ 22 og 23 kan Udvalgene bestemme, at der, hvis det kan fremme Gældssanering, skal foretages en Udstykning af en Del af Ejendommen, hvis dette kan ske uden Tilsidesættelse af Hensynet til en praktisk og økonomisk Drift af Ejendommen i Fremtiden. Dernæst foretages den saakaldte Privatauktion mellem Kreditor og Debitor.

Hvis begge Parter accepterer Gældsudvalgets Afgørelse angaaende Handelsværdien, og Debitor mener at kunne tage denne Værdi, saa beholder han Ejendommen, og saa gaar Sagen til Behandling. Der gives Moratorium for den Gæld, der ligger derudover.

Hvis Kreditor paa sin Side mener, at den Værdiansættelse, som Debitor maaske kan gaa med til, er for lav, og mener at kunne faa mere ud af Ejendommen, maa det højeste Bud antages imod visse Forpligtelser for denne Kreditor. Disse Forpligtelser gaar ud paa, at han for det første skal indløse de foranstaaende og sideordnede Kreditorer. For det andet maa han, idet